

psched durjemi smjeczene njebě, abo hdžež mějachu masane wokna, tam wona nimo chwatašče.

Daloko wot běleho hrodu na šamym kónzu zyljeje wšy stejješče hlinjana kžěžka, se šłomu fryta. Bě to šnadna khalupa, ale wokolo njebě žaneje njerody widžecz. Žane šmjecze njeběchu w durjach a dwórcžku, kaž pola Masuchez Haple, a wobě woknješchzy běšchtej czistej.

Tu běšče khuda wudowa žiwa. Ta měješče runje jako knjeni, tež tšjoch pachokow, a nimale runeje staroby, jako czi knježi hólczzy. S tymi šo žiwješče czestnje wot šnadneho półka, tež khodžješče na knježe džělo s khwilemi. Knjeni běšče tej dušchnej wudowje dobra. Něhdyžkuli jej tehodla s horjeńzu něšcto jědže póšła, abo druhdy ju donješe šama.

Sunu stupi s wječjora tam do jstwicžki. Runje sa blidkom šedžachu macž a jeje tšjo khlopzy. Wošrijedža na blidku mějachu khětru schllu šaschkrěnych bėrnaw. Kaš te kžizy wšchě schtyri do schllě a se schllě chwatachu! Ta knjeni njemóžješče šo nahladacz, kaš te hólczata pupolachu. Žako macž stanywšchi wot blida psched knjeni witajo stupi, šanješe ta: „Ale, Šipinka, prajcze mi tola, kaš je to móžno, šo tajkale šnadna jědž tym hólczkam šo takle šuwa? Ža widžu, te bėrny šo nješwěcža, jako bychu wjele šacžinka měle. A kaš je móžno, šo wam te džěczatka pschi šnadnušchkej jědži kaž w šahrodže mašojzy kčžěja?“

„Ach, moja czěscžena knjeni, to žana taš próšna a hlucha jědž njeje. Wšchako ma tšji šacžinki!“

„To je žorcžik! Tšji šacžinki ma? Kotre to šu?“

„Šnadna knjeni, to ma šo takle. Břěni šacžink je strowny hotowny hlód. Te pachokki hlódne doščž sa blido pschińdu, dokelž dyrbjja mi khětro do džěla pschimacz, kóždy po šwajich mozach. Šchtóž by do džěla njechaš, njeby sa blido